

Чох

Володимир Підпалий

З Расула Гамзатова

Обличчям до зеленої гори
У затінку між скель на лоні тиші
Усі на світі суцці кольори
Зібрав, змішав, росою перемивши.
Кутки, узвози і стежки стрімкі,
А люди чесно й прямо ними ходять.
У саклях вікна світлі, хоч вузькі,
Завжди з дороги відпочить запросять.
Тут пісня, праця, книги, наче сни,
Навидовижу справді гармонійні,
Так повелось іще із давнини,
Що сплять пісні, коли співають півні.
Не пастимуться вівці полонин,
Якщо пастух не заспіває скелям,
А на змаганні зійде з кола кінь,
Як буде чомусь вершник невеселий.
А подорожній в саклю завіта, –
Хай буде він чужою чужиною, –
Його господар чемно привіта
І щедро почастує свіжиною...
Був на весіллі в них колись... Вино
Не залишив у розі я на денці,
І запахуще й крижане воно
Тепер вогнем пала в моєму серці.
Я чув, шептались дві красуні там,
Що той вогонь горить в мені намарне,
Бо я не рівня їхнім кунакам,
І те, і се, і взагалі – негарний.
Та в серці молодого вівчаря
Аул цей вічно житиме, кохана.
Нехай сьогодні звідси їду я,
Я ще вернуся – пізно а чи рано...